

Arrest

nr. 267 231 van 25 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 5 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 7 februari 2018 en heeft er een eerste verzoek om internationale bescherming ingediend op 8 februari 2018.

Op 24 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verzoekers verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond was. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. X van 21 maart 2019 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dit beroep. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

1.2. Zonder naar Kosovo terug te keren, diende verzoeker op 6 september 2019 een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 31 oktober 2019 verklaarde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. X van 16 september 2020 verwierp de Raad dit beroep. Verzoeker ging niet in cassatieberoep tegen deze beslissing.

1.3. Op 3 mei 2021 diende verzoeker het huidige, tweede volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 21 juni 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 22 juni 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Kosovaars staatsburger en bent u Ashkali van origine. U bent geboren in Duitsland. Uw ouders, E.(...) Z.(...) (O.V. xxx) en D.(...) B.(...) (O.V. xxx), verbleven daar destijds nadat ze gevlucht waren in 1993. In 2003 werd de hele familie gerepatrieerd. U, uw broers en zussen en uw moeder verbleven afwisselend in Kosovo en Servië tot 2008. Hierna verbleven jullie in verschillende Europese landen, waaronder België, alwaar uw ouders meermaals tevergeefs om internationale bescherming verzochten. In oktober 2015 werd u samen met uw broer D.(...) (O.V. xxx) gerepatrieerd naar Kosovo. U vond in Kosovo geen werk en geen inkomen. U kreeg geen steun van de overheid. Bovendien kregen u en uw broer D.(...) problemen met enkele etnische Albanezen. Niet lang na jullie aankomst in Kosovo in oktober 2015 werden u en uw broer immers in een winkel lastig gevallen door Albanezen die dachten dat jullie drugs bijhadden. Uw broer D.(...) werd hierbij geslagen. Jullie verwittigden de politie. U, uw broer en V.(...), de Albanese jongen die uw broer had geslagen en wiens vader in de rechtbank werkt, werden door de politie meegenomen. In het politiekantoor werd gevraagd om de jongen te vergeven. Uw broer stemde in, maar u weigerde. Hoewel de politie in het algemeen goed werk verrichtte, was er een vrouwelijke agente die jullie slecht behandelde. Ze snauwde u af toen u om een bewijs van jullie aangifte vroeg en weigerde er één te overhandigen. Na twee weken viel dezelfde persoon u en uw broer opnieuw lastig. De daaropvolgende dag gingen jullie naar de politie. De politie gaf hierop aan ervoor te zorgen dat dit niet meer zou gebeuren. Enkele maanden later was er opnieuw een incident met dezelfde persoon. Jullie gingen niet opnieuw naar de politie. U en uw broers D.(...) en S.(...) (O.V. xxx) vertrokken begin 2018 opnieuw naar België. Jullie dienden een verzoek om internationale bescherming in op 8 februari 2018. Op 24 december 2018 werd een weigeringsbeslissing genomen. Het door u ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 21 maart 2019 verworpen. U keerde niet terug naar Kosovo maar verzocht op 6 september 2019 opnieuw om internationale bescherming. In het kader van dit verzoek stelde u werk gevonden te hebben bij de Wijnegemse firma R.(...). Als u daar wilde blijven werken moest uw oranje kaart verlengd worden. U verwees bovendien opnieuw naar het incident waarbij uw broer werd geslagen. De politie wilde u niet helpen omdat de vader van één van de Albanezen die jullie hadden aangevallen een rechter was. Toen jullie om een bewijs van jullie aangifte verzochten weigerde een politieagente dit te geven. Uw tweede verzoek werd op 31 oktober 2019 niet-ontvankelijk verklaard. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in haar arrest van 16 september 2020. Zonder het land te hebben verlaten diende u op 3 mei 2021 uw huidige, derde verzoek in. U verklaarde dat u niets heeft als u terugkeert naar uw land, u heeft er geen toekomst en u heeft er niemand, u weet niet hoe u daar moet leven, u heeft hier geleefd en heeft Nederlands geleerd. U wil een kaart hebben om te leven zoals alle anderen. Niemand zal u er werk geven, men ziet dat u zwart bent en men weet dat uw vader van Servië komt. U verwees daarnaast opnieuw naar de problemen die u en uw broer kenden na terugkeer van Duitsland naar Kosovo en stelde hiervan over een video te beschikken. U legde geen documenten neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er

zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voorts dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat inzake uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing werd genomen omdat uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal bleek dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden doch dat deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en niet kan worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de RAE, omdat u hoe dan ook niet aannemelijk had gemaakt dat de door u opgeworpen socio-economische problemen gelinkt waren aan uw origine als Rom/ Ashkali, omdat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, omdat er in het algemeen geen veiligheidsrisico's bestaan voor RAE om terug te keren naar Kosovo en omdat u niet aannemelijk had gemaakt dat u en uw broer voor jullie problemen met Albanezen, het onprofessionele gedrag van één enkele politieagente ten spijt, in het algemeen, in tegenstelling tot uw beweringen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Het door u ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Bij uw tweede verzoek verwees u opnieuw naar de problemen die u reeds eerder had aangehaald, zonder hier een nieuw licht op te werpen. U stelde dat u in Kosovo niets heeft en dat uw oranje kaart moest verlengd worden zodat u in België kon werken. Dit motief was voor de beoordeling van uw eventueel risico bij een terugkeer naar uw land van herkomst niet relevant. U bracht dan ook geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. Hiertegen tekende u geen cassatieberoep aan. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

In het kader van uw huidig verzoek brengt u geen dergelijke elementen aan. U verwees immers wederom naar de problemen die u kende bij terugkeer van Duitsland naar Kosovo (verklaring volgend verzoek, vraag 16, 18). Uw verklaring dat u over een video van deze feiten zou beschikken – u legde de video in kwestie niet neer – doet geen afbreuk aan de vaststellingen gedaan in het kader van uw vorige verzoeken. Voorts herhaalde u dat u in Kosovo met discriminatie te maken zou krijgen (verklaring volgend verzoek, vraag 16), een element waarover eveneens reeds bij uw vorige verzoeken werd geoordeeld. Het loutere feit dat u niets heeft in uw land van herkomst, dat u er geen toekomst heeft, dat u er niemand heeft, dat u niet weet hoe u daar moet leven volstaat niet om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en meent dat hij door middel van bijkomende verklaringen en bijkomende stukken wel degelijk zijn gegronde vrees heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vraagt in hoofdde om de bestreden beslissing "te schorsen en te vernietigen" en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te hervormen en hem alsnog de vluchtelingenstatus, dan wel de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker is voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient eveneens te worden benadrukt dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 48 t.e.m. 48/6 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen 48 en 48/2 van de voormelde wet zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen. Wat betreft de artikelen 48/3 en 48/4 kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.2.

Verzoeker laat bovendien na *in concreto* te verduidelijken in welk opzicht de bestreden beslissing artikel 4 van het Handvest schendt. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de Raad in zijn arrest nr. 218 650 van 21 maart 2019, in navolging van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 24 december 2018, besloot dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk wist te maken dat zijn voorgehouden socio-economische problemen (met name huisvesting en werk) in Kosovo gelinkt waren aan zijn origine als Rom/Ashkali en er bovendien verschillende indicaties aanwezig waren die zijn bewering als zou hij geen hulp hebben kunnen krijgen in Kosovo ondermijnen. Met betrekking tot verzoekers verklaringen dat zijn broer D. door Albanezen op straat in elkaar werd geslagen, die hen ervan verdachten drugs bij te hebben en het feit dat zij op straat werden uitgescholden, wordt geoordeeld dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van de RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn en de veiligheidssituatie er als overwegend kalm en stabiel kan worden omschreven. Er kan niet meer gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Daarenboven maakte verzoeker niet aannemelijk dat hij en zijn broer voor hun problemen met de Albanezen geen of onvoldoende beroep hadden kunnen doen, of bij eventuele toekomstige problemen bij terugkeer naar Kosovo zouden kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

In het kader van verzoekers eerste volgend verzoek om internationale bescherming besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 oktober 2019 tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Vooreerst hernam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de overwegingen die in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming zijn komen vast te staan (m.n. dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat de door hem opgeworpen socio-economische problemen gelinkt waren aan zijn origine als Rom/Ashkali, omdat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, omdat er in het algemeen geen veiligheidsrisico's bestaan voor RAE om terug te keren naar Kosovo en omdat hij niet aannemelijk had gemaakt dat hij en zijn broer voor hun problemen met Albanezen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten). Verder werd geoordeeld dat verzoeker geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken heeft aangebracht die betrekking hebben op zijn verzoek. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter verwijzen naar zaken die hij in het verleden heeft uiteengezet, zonder hierbij elementen

aan te dragen die deze eerdere zienswijze enigszins zouden kunnen ombuigen. Wat betreft het feit dat hij in België werk heeft gevonden en hij om internationale bescherming verzoekt omdat zijn oranje kaart verlengd moet worden, wordt vastgesteld dat dit geen motieven zijn die ressorteren onder het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 229 912 van 16 september 2020 werd het beroep van verzoeker verworpen.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van volgende verzoeken om internationale beslissingen, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen, zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.5. In het kader van het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker opnieuw verwijst naar de problemen die hij samen met zijn broer zou hebben gekend bij hun terugkeer naar Kosovo, alsook de discriminatie waarmee hij te maken zou krijgen in Kosovo (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vragen 16 en 18). Verder verklaart verzoeker dat hij niets heeft als hij terugkeert naar Kosovo, dat hij er geen toekomst heeft, dat hij er niemand heeft, dat hij niet weet hoe hij daar moet leven en hij in België heeft geleefd en Nederlands heeft geleerd. Verzoeker geeft aan dat hij "zo'n kaart" wil om te kunnen leven zoals anderen (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek', vraag 16). Hij geeft aan dat hij hoopt een kans te kunnen krijgen om in België te blijven (*ibid.*, vraag 23). Verzoeker geeft tevens aan dat hij een video heeft op zijn gsm om te bewijzen dat zij de politie hebben gebeld nadat de Albanezen zijn broer en hemzelf hadden aangevallen (*ibid.*, vraag 18), maar legt dit stuk niet neer.

Verzoeker legt derhalve geen bijkomende stukken neer ter staving van zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming.

2.3.6. Verzoekers huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming wordt in de bestreden beslissing niet ontvankelijk verklaard omdat (i) in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat de door hem opgeworpen socio-economische problemen gelinkt waren aan zijn origine als Rom/Ashkali, omdat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, omdat er in het algemeen geen veiligheidsrisico's bestaan voor RAE om terug te keren naar Kosovo en omdat hij niet aannemelijk had gemaakt dat hij en zijn broer voor hun problemen met Albanezen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten; hij in het kader van zijn eerste volgend verzoek om internationale bescherming opnieuw verwees naar de problemen die hij reeds eerder had aangehaald zonder hierop een nieuw licht te werpen, alsook dat zijn verklaring dat hij niets heeft in Kosovo en dat zijn oranje kaart verlengd moest worden zodat hij in België kon blijven werken niet relevant was voor de beoordeling van zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, hij bijgevolg geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam; deze beoordelingen door de Raad zijn bevestigd, hij geen cassatieberoep aantekende en hem bijgevolg geen beroepsmogelijkheden meer resten; (ii) in zoverre verzoeker verwijst naar de problemen die hij kende bij terugkeer van Duitsland naar Kosovo en zijn verklaring over een video te beschikken, dewelke hij niet neerlegt, dit geen afbreuk doet aan de vaststellingen gedaan in het kader van zijn vorige verzoeken; (iii) zo verzoeker verwijst naar het feit dat hij in Kosovo met discriminatie te maken zou krijgen, eveneens moet worden opgemerkt dat dit element reeds in het kader van zijn vorige verzoeken werd beoordeeld; (iv) het loutere feit dat verzoeker niets heeft in zijn land van herkomst, er geen toekomst heeft, dat hij er niemand heeft en dat hij niet weet hoe hij daar moet leven niet volstaat om te gewagen van een gegronde vrees voor

vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek

om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

2.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.9. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij om onderstaande redenen evenwel geheel in gebreke blijft.

2.3.9.1 Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij van mening is dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing buiten de in artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet voorziene termijn heeft genomen en vervolgt dat nergens in de bestreden beslissing wordt uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn van tien werkdagen niet kon worden gerespecteerd waardoor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem niet meer over de mogelijkheid zou hebben beschikt om zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te beschouwen op grond van voormeld artikel. Verzoeker meent dat er derhalve thans een schending van voormeld artikel, alsook van de “*redelijke termijneis*”, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voorligt.

De Raad wijst er in dit verband op dat de in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 10 werkdagen, die begint te tellen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een termijn van orde betreft en – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien deze termijn wordt overschreden en/of wanneer de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet uiteenzet waarom deze termijn niet kon worden gerespecteerd. Het overschrijden van de voorgeschreven termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen, doch 30 dagen betreft. Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee en verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat het overschrijden van voormelde termijn impliceert dat de commissaris-generaal niet langer bevoegd/gemachtigd zou zijn om een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond te beschouwen. Aangezien de termijn van tien werkdagen een termijn van orde betreft, kan verzoeker evenmin inroepen dat ingevolge de niet-naleving van deze termijn enig aangehaald beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden.

Verzoeker kan, gelet op het voorgaande, dan ook niet gevolgd worden waar hij beargumenteert dat de bestreden beslissing niet kon worden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet.

2.3.9.2. Waar verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat er “*een recht*” is van een verzoeker om internationale bescherming tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud, dat de uitzonderingen uit artikel 57/5ter, § 2 van de Vreemdelingenwet een discretionaire bevoegdheid omvatten van de commissaris-generaal om de verzoeker al dan niet uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud en de commissaris-generaal bijgevolg zijn beslissing hieromtrent moet motiveren en *in casu* moet worden vastgesteld dat dit niet is gebeurd, merkt de Raad het volgende op. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, ‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 28 mei 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort, zoals verzoeker ook zelf aanmerkt in zijn verzoekschrift. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige tweede volgend verzoek werd aan verzoeker verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing, nu hij ook in zijn verzoekschrift blijft volharden in zijn verklaringen als deze die hij heeft toegelicht tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 28 mei 2021.

2.3.9.3. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift voorts nog dat hij geen toekomst heeft in Kosovo, dat hij er niemand kent en geen binding heeft met Kosovo nu hij langdurig in België heeft verbleven, te meer gelet op zijn problemen die hij reeds eerder had in Kosovo na zijn terugkeer uit Duitsland. Verzoeker benadrukt tevens dat niet wordt betwist dat hij Ashkali is van origine en dat personen uit deze groep zich in Kosovo in een *“moeilijk socio-economische situatie”* bevinden en zij *“op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden”* zodat hij zich in een kwetsbare positie bevindt omwille van zijn origine. Verzoeker vreest hierdoor terecht te komen in een staat van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. Verzoeker stelt dat, doordat hij niet zal kunnen terugvallen op een sociaal netwerk in Kosovo, hij verplicht zal zijn beroep te doen op de Kosovaarse autoriteiten om te voorzien in zijn (basis)behoeften, doch deze noodzakelijke ondersteuning ontbreekt. Hij vervolgt dat het feit dat hij blijft vasthouden aan zijn eerdere asielmotieven er net op wijst dat hij consistent is en dat zijn motieven oprecht zijn. Verzoeker hekelt nog dat een loutere verwijzing naar eerder genomen beslissingen niet als afdoende kan worden beschouwd en er een mogelijkheid moet bestaan om een eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid te herstellen door nieuwe verklaringen die hij aflegt.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geoordeeld dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast, en waarbij de staat niet wil of kan beschermen, waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte echter geenszins *in concreto* aannemelijk dat dit in zijn situatie, voor hem en zijn familie, het geval is. Immers, in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming is komen vast te staan dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat de door hem opgeworpen socio-economische problemen gelinkt waren aan zijn origine als Rom/Ashkali, omdat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is, omdat er in het algemeen geen veiligheidsrisico's bestaan voor RAE om terug te keren naar Kosovo en omdat bleek dat hij wel degelijk op hulp en steun kon rekenen. Verder werd vastgesteld met betrekking tot de problemen die verzoeker en zijn broer gekend zouden hebben met Albanezen na hun terugkeer vanuit Duitsland naar Kosovo dat hij niet aannemelijk had gemaakt dat hij en zijn broer voor deze problemen met Albanezen, het onprofessionele gedrag van één enkele politieagente ten spijt, in het algemeen, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Dit werd hernomen in het kader van verzoekers eerste volgend verzoek om internationale bescherming.

In dit verband wordt herhaald dat het onderzoek van de Raad zich *in casu* beperkt tot het nagaan of er nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Verzoeker kan dan ook niet volstaan met het volharden in deze vluchtmotieven om de vaststellingen in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming in een ander licht te plaatsen.

Met het betoog in het verzoekschrift beperkt verzoeker zich verder tot algemene en blote beweringen, doch maakt hij niet met concrete en overtuigende elementen aannemelijk dat het hem in Kosovo omwille van zijn origine onmogelijk zou worden gemaakt om in zijn basisbehoeften te voorzien. Dit blijkt nergens uit en wordt door verzoeker evenmin aangetoond of aannemelijk gemaakt. Ook de argumentatie dat verzoeker in Duitsland is geboren en grotendeels buiten Kosovo verbleef, kan niet volstaan om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk zou zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien.

De Raad wijst er verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM bestaat. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 van het EVRM wordt vereist (EHRM 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T./ Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende verzoeker om internationale bescherming zelf zal worden geconfronteerd met een mensonterende behandeling. In het dossier van verzoeker zijn geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in zijn hoofde suggereren. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Kosovo zal worden geconfronteerd met een dusdanige ernstige beperking van de bestaansmogelijkheden dat het voor hem onmogelijk zal zijn om op maatschappelijk en sociaal gebied te kunnen functioneren.

Uit niets blijkt dan ook dat verzoeker bij een eventuele terugkeer naar Kosovo in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen door zijn "*persoonlijke*", dan wel "*algemene situatie*" zoals hij nochtans voorhoudt in het verzoekschrift.

Dat verzoeker geen binding heeft met zijn land van herkomst, dat hij meent er geen toekomst te hebben omdat hij er niemand kent en niet weet hoe hij daar moet leven, zijn geen elementen die verband houden met één van de criteria omschreven in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en kan bijgevolg niet worden aanzien als 'vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Evenmin volstaan deze elementen om te gewagen van een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.3.9.4. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet (*supra*). De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin

kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Waar verzoeker in ondergeschikte orde nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.13. Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET